

8 november 2020

Kerk Slochteren

voorganger: ds. Jac. Goorhuis

liturgie: Dienstboek

*Een regenboog als teken
van Gods eeuwigdurende trouw*

Bemoediging v. Onze hulp is de Naam van de Heer
die hemel en aarde gemaakt heeft
die niet laat varen het werk van zijn handen
die trouw is tot in eeuwigheid. Amen.

Psalm van de zondag: Psalm 78

78¹Een kunstig lied van Asaf.

*Luister, mijn volk, naar wat ik leer,
hoor de woorden uit mijn mond.*

*²Ik open mijn mond voor een wijze les,
spreek uit wat sinds lang verborgen is.*

*³Wij hebben het gehoord, wij weten het,
onze ouders hebben het ons verteld.*

*⁴Wij willen het onze kinderen niet onthouden,
wij zullen aan het komend geslacht vertellen
van de roemrijke, krachtige daden van de HEER,
van de wonderen die hij heeft gedaan.*

*⁵Hij stelde een richtlijn vast voor Jakob
en kondigde in Israël een wet af.*

*Onze voorouders gaf hij de opdracht
die aan hun kinderen te leren.*

*⁶Zo zou het volgende geslacht ervan weten,
en zij die nog geboren moesten worden,
zouden het weer aan hun kinderen vertellen.*

*⁷Dan zouden zij op God vertrouwen,
Gods grote daden niet vergeten
en zich richten naar zijn geboden.*

*⁸Dan zouden zij niet worden als hun voorouders,
een onwillig en opstandig geslacht,
onstandvastig van hart en geest,
een geslacht dat God ontrouw was.*

*⁹De mannen van Efraïm,
bewapend met pijl en boog,
trokken zich terug op de dag van de strijd.*

*¹⁰Zij hielden zich niet aan het verbond met God
en weigerden te leven naar zijn wet.*

*¹¹Zij vergaten zijn grote daden,
de wonderen die hij had getoond.*

*¹²In het land Egypte, in de vlakte van Soan
zagen hun voorouders hoe hij een wonder
verrichtte:*

*¹³hij spleet de zee en voerde hen erdoor,
als een dam hield hij het water tegen.*

*¹⁴Hij leidde hen met een wolk overdag,
in de nacht met een lichtend vuur.*

*¹⁵Hij spleet de rotsen in de woestijn
en leste hun dorst met een watervloed,*

*¹⁶uit de steen ontsprongen beken,
het water stroomde als rivieren.*

*¹⁷Maar zij bleven tegen hem zondigen,
de Allerhoogste tergen in de woestijn.*

*¹⁸Met opzet daagden zij God uit
en riepen om eten zo veel als ze wilden.*

*¹⁹Zij beledigden God
en zeiden: 'Zou God in staat zijn
een tafel te dekken in de woestijn?'*

*²⁰Toen hij op de rots sloeg,
vloeide er water,
stroomden er beken –*

*maar zou hij zijn volk ook
brood en vlees kunnen geven?'*

*²¹Toen de HEER dat hoorde, ontstak hij in woede,
een vuur laaide op tegen Jakob,
tegen Israël ontbrandde zijn toorn.*

*²²Want zij hadden God niet geloofd,
niet vertrouwd op zijn hulp.*

*²³Hij gaf een bevel aan de hoge wolken
en de deuren van de hemel gingen open,
²⁴manna om te eten regende op hen neer.*

*Hij schonk hun het koren van de hemel,
²⁵zij aten het brood van de engelen,*

hij stuurde voedsel dat hen verzadigde.
²⁶*Hij liet uit de hemel de oostenwind los,
de zuidenwind wakkerde hij aan,
²⁷en vlees regende als stof op hen neer,
vogels zo talrijk als zandkorrels aan de zee,
²⁸hij liet ze vallen midden in zijn kamp,
in een kring om zijn tabernakel.
²⁹Zij aten en werden meer dan verzadigd,
hij gaf hun zo veel ze begeerden.
³⁰Maar nauwelijks was hun honger gestild,
hun mond was nog vol eten,
³¹of tegen hen ontbrandde Gods toorn,
hij sloeg de vraatzuchtigen dood
en bracht de sterksten van Israël om.
³²Toch bleven zij zondigen,
op zijn wonderen vertrouwden zij niet.
³³En hun dagen eindigden in leegte,
hun jaren liepen uit op een verschrikking.
³⁴Zodra er doden vielen, zochten zij God,
zij kwamen tot inkeer en verlangden naar hem,
³⁵dachten eraan dat God hun rots was,
God, de Allerhoogste, hun bevrijder.
³⁶Maar zij bedrogen hem met hun mond,
met hun tong logen zij hem voor,
³⁷hun hart was niet aan hem gehecht,
zij waren zijn verbond niet trouw.
³⁸Uit erbarmen bedekte hij hun zonde,
hij wilde geen dood en verderf,
dikwijls bedwong hij zijn toorn
en joeg hij het vuur van zijn woede niet aan.
³⁹Dan dacht hij: Ze zijn maar vlees,
adem die gaat en niet terugkeert.
⁴⁰Hoe vaak tergden zij God in de woestijn,
kwetsten zij hem in dat dorre land,
⁴¹hoe vaak keerden zij zich af en daagden zij hem
uit,
krenkten zij de Heilige van Israël!
⁴²Zij dachten niet aan zijn helpende hand,
aan de dag dat hij hen verlostte van hun belager
⁴³en in Egypte tekenen verrichtte,
wonderen in de vlakte van Soan.
⁴⁴Hij veranderde hun rivieren in bloed,
uit geen waterstroom was meer te drinken.
⁴⁵Hij stuurde de steekvlieg die hen opvrat,
en de kikvors die verderf bracht.
⁴⁶Hij gaf hun gewas aan de sprinkhaan,
aan de kaalvreter hun oogst.
⁴⁷Hij doodde hun wijnstokken met hagel,*

hun vijgenbomen met ijzel.
⁴⁸*Hij gaf hun vee aan de hagel prijs,
hun kudde aan het vuur van de bliksem.
⁴⁹Hij liet zijn woede op hen los,
toorn, razernij, verschrikking,
en zond hun rampen en onheil.
⁵⁰Hij baande een weg voor zijn toorn,
hij behoedde hen niet voor de dood,
gaf hun leven prijs aan de pest.
⁵¹Hij doodde in Egypte elke oudste zoon,
de eerstgeboren mannen in de tenten van Cham.
⁵²Maar zijn volk liet hij wegtrekken als een kudde,
hij voerde hen door de woestijn als schapen en
geiten,
⁵³hij leidde hen veilig, zij hadden niets te vrezen,
het water van de zee had hun vijanden bedekt.
⁵⁴Hij bracht hen naar zijn heilig domein,
naar de berg, met eigen hand verworven,
⁵⁵hij joeg vreemde volken voor hen uit,
verdeelde hun land met het meetlint
en liet Israëls stammen wonen in hun tenten.
⁵⁶Maar zij daagden God uit en tergden hem,
namen de Allerhoogste en zijn richtlijnen niet
ernstig,
⁵⁷ze werden afvallig en ontrouw zoals hun
voorouders,
ze faalden als een bedrieglijke boog,
⁵⁸griefden hem met hun offerdienst op de hoogten
en wekten met hun godenbeelden zijn afgunst.
⁵⁹Toen God dit hoorde, werd hij verbolgen
en wierp hij Israël ver van zich af.
⁶⁰Hij gaf zijn woning in Silo op,
de tent waar hij woonde onder de mensen.
⁶¹Hij liet zijn volk gevangen wegvoeren,
leverde zijn sieraad uit aan de belager,
⁶²gaf zijn sterke mannen prijs aan het zwaard.
Hij was verbolgen op zijn eigen bezit.
⁶³Het vuur verslond zijn jonge mannen,
zijn jonge vrouwen werden niet bejubeld,
⁶⁴zijn priesters kwamen om door het zwaard,
zijn weduwen vonden geen tranen meer.
⁶⁵De Heer ontwaakte als uit een slaap,
als een strijder uit de roes van de wijn,
⁶⁶hij joeg zijn belagers terug,
bedekte hen met eeuwige smaad.
⁶⁷Hij verwierp de tent die bij Jozef stond,
de stam Efraïm koos hij niet,
⁶⁸nee, de stam Juda koos hij,*

de Sionsberg heeft hij lief.

⁶⁹Hij bouwde zijn heiligdom, hoog als de hemel,
en zette het vast als de aarde, voor eeuwig.

⁷⁰Zijn keuze viel op David, zijn dienaar,
hij riep hem weg bij de schapen,

⁷¹haalde hem achter de zogende ooien vandaan
en maakte hem herder van Jakob, zijn volk,
van Israël, zijn eigen bezit.

⁷²Hij was een herder met een zuiver hart,
met vaste hand heeft hij hen geleid.

Antifoon: Ik ben het heil van mijn volk; Als zij tot mij roepen, zal ik hen verhoren.

Psalm 78 : 1 en 2

1. Mijn volk, ik ga geheimen openleggen.
Wend nu het oor tot wat ik u zal zeggen.
Verborgenheden wil ik openbaren,
een van oudsher ons doorgegeven mare,
roemrijke daden door de Heer volbracht,
zijn grote wonderen en zijn grote kracht.

2. Laat ons wat onze vaders vertelden
doorgeven en aan onze kinderen melden.
't Getuigenis aan Israël geschonken,
het heil dat van de hemel heeft geklonken,
het is een licht dat ons ten leven leidt, -
ons en al wie door ons wordt ingewijd.

Groet v. De Heer zal bij u zijn! --- a. *Zijn Geest zal bij u zijn!*

Gebet van de zondag

v. Gij die ons roept tot gerechtigheid, wees hier aanwezig met uw levendmakende Geest
en open ons voor Hem die uw Woord ten einde toe heeft volbracht, Jezus, onze broeder.
Laat zijn gezindheid vlees en bloed worden in ons; dit uur en al onze dagen. --- a. *Amen.*

Lezing 1: Ezechiël 18 : 1 - 4 en 25 - 32

1 Het woord van de HEER kwam tot mij:

*2 Wat hebben jullie dat jullie deze spreuk in de mond nemen op Israëls grond:
[de] vaders eten onrijpe vruchten en de tanden van de zonen worden stomp.*

3 Zowaar ik leef

– godsspraak van mijn heer HEER –

Alsof het nog mogelijk is deze spreuk in Israël in de mond te nemen.

*4 Zie, alle levens, van mij zijn zij, zowel het leven van de vader als het leven
van de zoon; zij zijn van mij. De levende ziel die zondigt, die zal sterven.*

25 Jullie zeggen: 'Het pad van mijn heer is niet juist'.

Hoor toch, huis Israël: Is mijn pad niet juist? Zijn het niet jullie paden die niet juist zijn?

*26 Wanneer de rechtvaardige zich afkeert van zijn gerechtigheid
en onrecht doet en daarom sterft, moet hij sterven om het onrecht dat hij heeft begaan.*

*27 Maar wanneer de misdadiger zich afkeert van de misdaad die hij heeft begaan
en recht en gerechtigheid doet, geeft hij zichzelf het leven weer.*

*28 Ziet hij [het] in en keert hij zich af van al de opstandige daden die hij heeft begaan,
[dan] zal hij zeker leven; hij zal niet sterven.*

29 Maar die van het huis Israël zeggen:

'Het pad van mijn heer is niet juist'. Zijn mijn paden niet juist, huis Israël?

Zijn het niet jullie paden die niet juist zijn?

30 Daarom zal ik jullie, een ieder naar zijn [eigen] paden, richten, huis Israël,

– godsspraak van mijn heer HEER –

keer om, en wend je af van al jullie opstandige daden.

Laat ongerechtigheid jullie niet tot een struikelblok worden.

31 Werp weg van jullie al jullie opstandige daden waarmee jullie opstandig zijn geweest en bereid je een nieuw hart en een nieuwe geest.

Waarom zouden jullie sterven, huis Israël?

32 Want ik schep geen genoeg in het sterven van wie moet sterven

– godsspraak van mijn heer HEER –

wend je af en leef.

(vert. Johannes Willem Mazurel voor Schriftlezing.nl)

Uitleg

Psalm 25 : 2 en 3

2. Here, maak mij uwe wegen
door uw woord en Geest bekend;
leer mij, hoe die zijn gelegen
en waarheen G'uw treden wendt;
leid mij in uw rechte leer,
laat mij trouw uw wet betrachten,
want Gij zijt mijn heil, o Heer,
'k blijf U al den dag verwachten.

3. Denk aan 't vaderlijk meedogen,
Heer, waarop ik biddend pleit:
milde handen, vriendelijk'ogen
zijn bij U van eeuwigheid.
Denk toch aan de zonde niet
van mijn onbedachte jaren!
Heer, die al mijn ontrouw ziet,
wil mij in uw goedheid sparen.

Lezing 2: Filippenzen 2 : 5 - 11

Weest vervuld waar ook Christus Jezus van vervuld was.

Hij was gestalte van God maar heeft het niet als een voorrecht gekoesterd,

aan God gelijk te zijn, maar heeft er afstand van gedaan,

nam slaafgestalte aan; hij was een mens gelijk

en in houding een mens gebleken vernederde hij zichzelf

onderworpen geworden totterdood, de dood van het kruis.

Daarom ook heeft God hem verhoogd en heeft hem de naam gegeven

die boven elke naam is.

Opdat bij de naam van Jezus elke knie zou buigen,

in de hemelen, op aarde en onder de aarde

en elke tong zou belijden: Heer (is) Jezus Christus, tot eer van God de vader.

(vert. Jaap Goorhuis/Meindert Swart)

Uitleg

Lied 318 (ZIE VOLGENDE PAGINA)

1 Het woord brengt de waarheid te-weeg.
 Het ver-an-der-de in den be-gin-ne
 een aar-de die woest was en leeg
 tot een lust-hof voor ziel en zin-nen.

2 Het woord dat de we-reld schiep
 is het woord dat klonk door de eeu-wen,
 is het woord dat A-bra-ham riep
 en Da-ni-el tus-sen de leeu-wen.

3 Het woord dat God was bij God,
 tus-sen men-sen een mens werd op aar-de,
 dat in het arm-za-lig-ste lot
 zijn heer-lijk-heid o - pen - baar-de.

4 Het on-ver-ge - lij - ke-lijk woord
 met een he-mel-se hand ge - schre-ven
 wordt in on - ze har-ten ge-hoord:
 on-ze weg, on-ze waar-heid, ons le-ven.

1. Het woord brengt de waarheid
teweeg.

Het veranderde in den beginne
een aarde die woest was en leeg
tot een lusthof voor ziel en zinnen.

2. Het woord dat de wereld schiep
is het woord dat klonk door de eeuwen,
is het woord dat Abraham riep
en Daniël tussen de leeuwen.

3. Het woord dat God was bij God,
tussen mensen een mens werd op aarde,
dat in het armzaligste lot
zijn heerlijkheid openbaarde.

4. Het onvergelykelijk woord
met een hemelse hand geschreven
wordt in onze harten gehoord:
onze weg, onze waarheid, ons leven.

Lezing 3: Matteüs 21 : 23 - 32

23 Hij was naar de tempel gegaan.

De overpriesters en de oudsten van het volk gingen naar hem toe terwijl hij onderricht gaf.

Zij zeiden: 'met welke volmacht doet u die dingen? Wie heeft u die volmacht gegeven?'

24 Jezus antwoordde hen: 'Ik zal u ook iets vragen.

Wanneer u mij (dat) zegt, zal ik ook u zeggen met welke volmacht ik die dingen doe.

25 De doop van Johannes, vanwaar was die? Uit de hemel, of uit mensen?'

Zij overlegden met elkaar: Wanneer wij zeggen 'uit de hemel',

zal hij tegen ons zeggen: 'Waarom hebt u hem dan niet geloofd?'

26 Maar als wij zeggen 'uit mensen', moeten wij de schare vrezen, want allen houden Johannes voor een profeet.

27 Zij antwoordden Jezus: 'wij weten het niet'.

Toen zei hij tegen hen: 'Dan zeg ik u ook niet met welke volmacht ik die dingen doe'.

28 Wat dunkt u? Iemand heeft twee kinderen.

Hij gaat naar de eerste en zegt: 'kind, ga vandaag werken in de wijngaard'.

29 Hij antwoordt: 'dat wil ik niet'. Later verandert hij van gedachte en gaat wel.

30 Dan gaat hij naar de andere en zegt hetzelfde.

Deze antwoordt: 'Hier ben ik, heer', maar hij gaat niet.

31 Wie van die twee heeft gedaan wat de vader wilde? Zij zeggen: 'De eerste'.

Zegt Jezus tegen hen: 'Voorwaar ik zeg u: de tollenaars en de hoeren gaan eerder dan u naar het koninkrijk van God.

32 Immers: Johannes is naar u toegekomen op de weg van de gerechtigheid, maar u hebt hem niet geloofd.

Maar de tollenaars en de hoeren hebben hem wel geloofd.

Hoewel u dat zag bent u later niet van gedachte veranderd om het wel te geloven'.

(vert. Jaap Goorhuis voor Schriftlezing.nl)

Uitleg

Dankgebed en voorbeden, stil gebed en 'Onze Vader'

Lied 912 : 1, 3 en 5

1. Neem mijn leven, laat het, Heer,
toegewijd zijn aan uw eer.

Maak mijn uren en mijn tijd
tot uw lof en dienst bereid.

3. Neem mijn stem, opdat mijn lied
U, mijn koning, hulde biedt.

Maak, o Heer, mijn lippen rein,
dat zij uw getuigen zijn.

5. Neem mijn wil en maak hem vrij,
dat hij U geheiligd zij.

Maak mijn hart tot uwe troon,
dat uw heilige Geest er woon'.

Zegenbede